

"Unë po ju them: në qiell do të ketë po kështu më shumë
gëzim për një mëkatar që pendohet e kthehet se për të
nëntëdhjetenëntë të drejtë, që s'kanë nevojë të kthehen."

JEZUSI I NAZARETIT – UNGJILLI SIPAS LUKËS 15, 7

Kisha duke Jeta

ORGAN I PËRMUAJSHËM INFORMACIONI I METROPOLISË TIRANË-DURRËS Nr. 2 SHKURT 2016 Çmimi 30 lekë

*Dua
të
pagëzohem...*

*...sepse
dua t'i përkas
Krishtit !*

**KATEKUMENËT E FAMULLISË SË SHËN PALIT
NË RRUGËN E TYRE DREJT PAGËZIMIT**

Kalendari Liturgjik

Mars 2016

Misericordiae Vultus

Fytyra e Mëshirës *faqë 3*

Papa – Kirill: së
bashku kundër çdo
lufte e për respektin e
familjes e të njeriut *faqë 4*

Të bashkuar përballë
sfidave të botës *faqë 5-6*

Pse dua të pagëzohem? *faqë 6-8*

Bashkudhëtar shtegtimi
për vitin e mëshirës
2015-16

Nga Kardinal Vincent NICHOLS *faqë 9*

Isha në burg dhe
erdhët me më pa

Nga Mariglana NIKAJ *faqë 10*

Takimi i Familjes së
Shenjtë

Nga Ilda KOLA *faqë 11*

Drejt shtegtimin të
Krakovit

Nga Elidon DODAJ *faqë 12*

Të ngjallurit e Jezusit

Mateu 28, 1-10

Pas të shtunës, në të zbardhur të dritës të ditës së parë të javës, shkuan Maria Magdalenë dhe Maria tjetër për të parë varrin. Kur qe, ra një tërmet i madh, sepse engjëlli i Zotit zbriti nga qielli, u afrua, rrokullisi gurin dhe u ul mbi të. Fytyra e tij ishte porosi vetëtimë e petku i tij i bardhë porsi bora. Rojtarët, prej frikës së tij, u dridhën dhe u bënë si të ishin të vdekur. Atëherë engjëlli u tha grave:

“Ju mos u trembni! E di se kërkonte Jezusin e kryqëzuar! Ai nuk është këtu! U ngjall sikurse tha! Ejani e shikoni vendin ku qe vënë e pastaj nxitoni të shkoni e tregoni nxënësve të tij: u ngjall së vdekuri dhe, ja, po shkon para jush në Galile. Atje do ta shihni. Ja, ju tregova!” Ato menjëherë u larguan nga varri me frikë e njëherësh me gëzim të madh; shkuan me nxitim t’u lajmërojnë nxënësve të tij. Dhe ja, u doli Jezusi përpara e u tha:

“Ju falem!”

Ato u afruan, e morën ngrykë dhe e adhuruan.

Atëherë Jezusi u tha:

“Mos kini frikë! Shkoni e lajmëroni vëllezërit e mi të shkojnë në Galile. Atje do të më shohin.”

6 mars - JAVA IV e KREZHMEVE

7 mars - Sh. Perpetua dhe Sh. Feliçita

8 mars - Sh. Gjoni I Hyjit

13 mars - JAVA V e KREZHMEVE

17 mars - Sh. Patriku

18 mars - Sh. i Jeruzalemit

19 mars - Sh. JOZEFI

20 mars - E DIELA E LARIT

21 mars - E hëna e madhe

22 mars - E marta e madhe

23 mars - E mërkurra e madhe

24 mars - E ENJTJA E MADHE

25 mars - E PREMTJA E MADHE

26 mars - E SHTUNDA E MADHE

27 mars - PASHKËT - RINGJALLJA E ZOTIT

Drejtor i përgjithshëm:

Imzot George Frendo

Kryeredaktor:

D. Marjan Lumçi

Sekretar:

Ferdinand Ndocaj

Redaksia:

Kolec Çefa
Ana Stakaj
Zef Skanjeti
Elidon Dodaj

Grafika:

Pjerin Sheldija

Foto: Pici

Adresa:

Katedralja e Shën Palit,
Bulevardi Zhan D'Ark,
Tiranë, Shqipëri

E-mail: kisha.jeta@gmail.com

www.kishadhejeta.com

Viti Jubilar i Mëshirës

8 Dhjetor 2015 - 20 Nëntor 2016

MISERICORDIAE VULTUS

Fytyra e Mëshirës

Teksti i plotë i Dokumentit të Papa Françeskut për Jubileun e Jashtëzakonshëm të mëshirës

vijon nga numri i kaluar

Ukërkoj vëllezërve Ipeshkvij që t'i ftojnë dhe t'i pranojnë këta Misionarë, me qëllim që të jenë para së gjithash predikues bindës të mëshirës. Të organizohen nëpër Dioqeza "misione për popullin", në mënyrë që këta Misionarë të jenë kumtues të gëzimit të faljes. T'u kërkohet atyre që ta kremtojnë sakramentin e Pajtimit për popullin, me qëllim që koha e hirit dhuruar në Vitin Jubilar t'u mundësojë shumë bijve që janë larg të rigjejnë rrugën drejt shtëpisë atërore. Barinjtë, veçanërisht gjatë kohës së fortë të Kreshmës, të jenë të zellshëm për të rithirrur besimtarët t'i afrohen «fronit të hirit, që të fitojmë mëshirë dhe të gjejmë hir» (Heb 4,16).

Fjala e faljes arriftë te të gjithë dhe thirrja për të provuar mëshirën mos e lëntë askënd indiferent. Ftesa ime për kthim ju drejtohet edhe me më shumë këmbëngulje atyre personave që janë larg hirit të Hyjit për shkak të mënyrës së tyre të jetesës. Mendoj në mënyrë të veçantë për burrat dhe gratë që janë pjesë e ndonjë grupi kriminal, cilido qoftë ai. Për të mirën tuaj, ju kërkoi të ndryshoni jetë. Po jua kërkoi në emër të Birit të Hyjit që, edhe duke luftuar mëkatin, nuk ka refuzuar kurrë asnjë mëkatar. Mos bini në kurthin e tmerrshëm sa të arrini të mendoni se jeta varet prej parasë dhe që përpara saj gjithçka tjetër s'ka vlerë dhe dinjitet. Është vetëm një iluzion. Pasurinë nuk do ta marrim me vete në jetën e përtejme. Paraja nuk na e jep lumturinë e vërtetë. Dhuna e ushtruar për të grumbulluar para që pikojnë gjak, nuk na bën të fuqishëm dhe as të pavdekshëm. Për të gjithë, herët a vonë, vjen gjykimi i Hyjit, të cilit askush nuk mund t'i ikë.

E njëjta ftesë arriftë edhe personat që përkrahin ose bashkëpunojnë në korrupsion. Kjo plagë e kalbëzuar e shoqërisë është një mëkat i rëndë që gjëmon drejt qiellit, sepse minon që nga themeli jetën personale dhe shoqërore. Korrupsioni na pengon ta shikojmë të ardhmen me shpresë, sepse me mujshinë dhe lakminë e vet i shkatërron projektet e të dobhtëve dhe i shtyp më të varfrit. Është një e keqe që zë vend në gjestet e përditshme për t'u shtrirë pastaj në skandalet publike. Korrupsioni është një ngulmim në mëkat, që synon të zëvendësojë Hyjin me iluzionin e parasë si formë pushteti. Është një vepër e errësirës, e mbështetur prej dyshimit dhe intrigës. *Corruptio optimi pessima*, thoshte me arsye Shën Gregori i Madh, për

të treguar që askush nuk mund të ndihet i përjashtuar prej këtij tundimi. Për ta çrrënjësuar prej jetës personale dhe shoqërore janë të nevojshme maturia, vigjilenca, ndershmëria, transparencja, të bashkuara me guximin për të paditur. Nëse nuk luftohet haptazi, herët a vonë ai do të na bëjë bashkëpunëtorë dhe do të na shkatërrojë jetën.

Ky është momenti i përshtatshëm për të ndryshuar jetën! Kjo është koha për t'u prekur në zemër. Para të keqes së bërë, edhe para krimeve të rënda, është momenti për të dëgjuar të qarat e personave të pafajshëm të plaçkitur nga të mirat, dinjiteti, afektet dhe nga vetë jeta. Të qëndrosh në rrugën e të keqes është vetëm burim iluzioni dhe trishtimi. Jeta e vërtetë është krejt tjetër gjë. Hyji nuk lodhet duke na shtrirë dorën. Është gjithmonë i gatshëm për të na dëgjuar, e edhe unë jam, ashtu si vëllezërit e mi ipeshkvij dhe meshtarë. Mjafton vetëm të pranojmë ftesën për kthim dhe t'i nënshtrohemi drejtësisë, ndërsa Kisha dhuron mëshirën.

Nuk do të jetë e pavend në këtë kontekst të kujtojmë marrëdhënien mes drejtësisë dhe mëshirës. Nuk janë dy aspekte në kundërshtim mes tyre, por dy përmasa të një realiteti të vetëm që zhvillohet në mënyrë progresive derisa arrin kulmin e vet në plotësinë e dashurisë. Drejtësia është një koncept themelor për shoqërinë civile

kur, normalisht, i referohet një rendi juridik nëpërmjet të cilit zbatohet ligji. Me drejtësi kuptohet edhe se gjithkujt duhet t'i jepet ajo që duhet. Në Bibël, shumë herë i bëhet referim drejtësisë hyjnore dhe Hyjit si gjykatës. Aty nënkuptohet zakonisht si zbatim integral i Ligjit dhe sjellja e çdo izraeliti të mirë në përkim me urdhërimet e dhëna prej Hyjit. Ky vizion, prapëseprapë, ka çuar jo rrallëherë në rënien në legalizëm, duke mistifikuar kuptimin fillestar dhe duke errësuar vlerën e thellë që ka drejtësia. Për të tejkaluar perspektivën legaliste, do të duhej të kujtonim se në Shkrimin e shenjtë drejtësia është kuptuar thelbësisht si një lëshim plot besim në vullnesën e Hyjit.

Nga ana e tij, Jezusi shumë herë flet për rëndësinë e fesë, më shumë se sa për zbatimin e ligjit. Në këtë kuptim duhet t'i kuptojmë fjalët e tij kur, duke qenë në tryezë me Mateun dhe tregtarët e mëkatarët e tjerë, u thotë farisenjve që e sprovonin: «Shkoni e mësoni çka do të thotë: 'Më pëlqen mëshira e jo flia!' Sepse unë nuk erdha të ftoj të drejtët, por mëkatarët». (Mt 9,13). Para vizionit të një drejtësie si thjeshtë zbatim i ligjit, që gjykon duke i ndarë personat në të drejtë dhe në mëkatarë, Jezusi synon të tregojë dhuratën e madhe të mëshirës, që i kërkon mëkatarët për t'u dhuruar atyre faljen dhe shpëtimin. Kuptohet se përse, për shkak të këtij vizioni të tij kaq lirues dhe burim ripërtëritjeje, Jezusi nuk është pranuar prej farisenjve dhe doktorëve të ligjit. Këta për të qenë besnikë ndaj ligjit vendosnin vetëm pesha mbi shpatullat e personave, por duke e bërë të kotë mëshirën e Atit. Thirrja për ta zbatuar ligjin nuk mund ta pengojë vëmendjen për nevojat që prekin dinjitetin e personit.

Pjesa e Ozesë profet që Jezusi citon – «dua dashurinë e jo flinë» (Oz 6,6) – është shumë domethënëse në lidhje me këtë. Jezusi pohon se tani e në vazhdim rregulla e jetës së nxënësve të vet duhet të jetë ajo që parasheh parësinë e mëshirës, siç e dëshmon edhe Ai vetë, duke ngrënë me mëkatarë. Mëshira, edhe njëherë, na zbulohet si përmasa themelore e misionit të Jezusit. Ajo është një sfidë e vërtetë përballë bashkëbiseduesve të vet, që ndaleshin në respektimin formal të ligjit. Jezusi, përkundrazi, shkon përtej ligjit; bashkëndarja e tij me ata që ligji i mbante si mëkatarë tregon se deri ku arrin mëshira e tij.

- vijon -

Papa – Kirill: së bashku kundër çdo lufte e për respektin e familjes e të njeriut

I vështirë deri në pikën sa të dukej për dekada një ëndërr, takimi ndërmjet Papës së Romës e Patriarkut të Moskës, në Kubë më 12 shkurt 2016, ishte thjeshtë një takim ndërmjet vëllezërish. Kështu, takimi që Kishat e krishtera të Perëndimit e të Lindjes e prisnin që nga viti 1054, viti i skizmës së madhe, u konkretizua në Kubë, me një takim-përqaftimi historik ndërmjet Papa Françeskut e Patriarkut ortodoks rus Kirill, gjatë të cilit u nënshkrua edhe një Deklaratë e përbashkët baritore, një tekst i thjeshtë dhe i fortë. Për *atë Federiko Lombardin*, drejtorin e Sallës së Shtypit të Vatikanit, takimi ndërmjet Papa Françeskut e Patriarkut të Moskës, qe një moment historik, një shpresë e re në udhën drejt bashkimit të të krishterëve, **për Papën e Kirillin një gëzim vërtetë i madh.**

“Kemi folur me sinqeritet të plotë, si vëllezër. E ndjeva një gëzim të brendshëm...”. Këto fjalë të Papa Françeskut rrëfejnë gëzimin për takimin me Patriarkun Kirillin. E pohoi këtë Papa në takim me gazetarët, në avionin që e çonte drejt Meksikës. E pavarësisht lodhjes së ditës e asaj që e priste akoma Papën (23 km në Qytetin e Meksikos me papamobil duke përshëndetur turmën e besimtarëve e të qytetarëve meksikanë), Ati Shenjtë Bergoglio deshi t’i takonte menjëherë gazetarët në avionin e nisur drejt Meksikës. “Besoj se me deklaratën keni punuar tërë natën e edhe nesër. Po dua t’u tregoj edhe ndjenjat e mia”.

Para së gjithash, pohoi Papa Françesku para gazetarëve, dua t’i shpreh “ndjenjën e mikpritjes e të gatishmërisë presidentit Raul Castro. Unë pata folur me të për këtë takim një herë tjerë”, do të thotë gjatë udhëtimit në Kubë në shtatorin e kaluar, “e ai bëri gjithçka për organizimin...”. Fjalë që konfirmojnë përgatitjen e gjatë të takimit, bërë në sekretin më të madh, që ka sjell deri te realizimi i përqaftimit historik ndërmjet Papës e Patriarkut ortodoks rus.

“Me Kirillin ka qenë një bisedë vëllazërore, me pika të qarta, që shqetësojnë të dy. Kemi folur me tërë sinqeritetin. Unë u ndjeva para një vëllai e edhe ai më tha të njëjtën gjë. Dy ipeshkvij që flasin mbi situatën e Kishave të tyre, mbi situatën e botës, të luftërave...që tani rrezikojnë të mos jenë më aq “pjesë pjesë” por të përfshijnë gjithçka e të gjithë; për situatën e ortodoksisë, për sinodin e ardhshëm panortdoksë”.

Deklarata e përbashkët e firmosur në Havanë nga Papa Françesku e Patriarku Kirill ka 30 pika, nuk është politike, nuk është sociologjike, është deklaratë baritore duke përfshirë edhe aty ku flitet për shekullarizimin e për manipulimin biogjenetik. Në tekstin e plotë të Deklaratës flitet nga familja e deri te Lindja e Mesme, për rrënjët e krishtera të Evropës e për ambientin.

“Me gëzim – pohojnë Françesku e Kirilli

Perqaftimi i Papa Françeskut me Patriarkun rus Kirill ne Kubë

– u gjetëm si vëllezër në fenë e krishterë, që takohen për “të folur gojarisht” (2 Gjn 12), si flet zërma-zemrës”. “Duke u takuar larg prej kundërshtive të lashta të ‘Botës së Vjetër’, ndjejmë me forcë të veçantë nevojën e një udhe e pune të përbashkët ndërmjet katolikëve e ortodoksëve, të thirrur, me ëmbëlsi e respekt, për t’i dhënë llogari botës për shpresën, që është në ne (khr 1Pt 3,15)”.

Deklarata është edhe një përgjigje e përbashkët para sfidave të botës bashkëkohore; një thirrje për t’i dhënë fund persekutimeve të të krishterëve dhe luftërave në Siri e Irak e vende tjera të botës; një rast për të nënvizuar vlerën e dialogu ndërfetar si element i domosdoshëm për rivendosjes e mirëkuptimit e të paqes ndërmjet besimeve; për theksuar se liria fetare është gjithnjë më shumë e kërcënuar e këndej duhet mbrojtur, kudo; për të nënvizuar solidaritetin me të varfrit dhe emigrantët; për të folur mbi vlerën e familjes, të jetës e për t’i thënë jo eutanazisë; për t’i thënë jo prozelitizmit e uniatizmit; për të kërkuar paqen në Ukrainë, në Siri, në Irak e në vise tjera të Lindjes së Mesme e të Afrikës; për të nënvizuar se jemi vëllezër e jo konkurrent e shumë tjera.

Kështu, nga ishulli kuban, simbol i shpresave të “Botës së Re” e të ngjarjeve dramatike të historisë së shekullit XX, Papa Françesku e Patriarku Kirill ua drejtuan fjalën të gjithë popujve të të gjitha Kontinenteve, duke dëshmuar besnikërinë e tyre ndaj Krishtit e duke ngritur zërin që paqja të jetë e qëndrueshme dhe e besueshme kudo, për të gjithë, me një

përpjekje për t’i rizbuluar vlerat që bashkojnë e përforcojnë vëllazërimin ndërmjet Kishave dhe ndërmjet popujve.

Për mbarë mbarë botën, u shfaq i qartë rrezatimi i një dielli shpresash për të rizbuluar e për të shartuar sythin e vlerave që bashkojnë e konsolidojnë vëllazërimin mes Kishave e më tej mes popujve mbarë, për lindjen e një dite të re, larg dhe ndryshe asaj pjese të historisë që determinohet nga mosmarrëveshjet shkatërrimtare... Në median e Vatikanit është vënë në dukje se *takimi mes Papës së Romës e Patriarkut të Moskës, çka për dekada me radhë dukej si një ëndërr, ishte thjeshtë një takim mes vëllezërish*. Përqaftimi historik i dy kishave: të perëndimit dhe asaj të lindjes, në personin e Papa Françeskut dhe të Patriarkut ortodoks Kirill, bëri të nënshkruhej *Deklarata e përbashkët baritore*, çka përbën një hap mjaft të rëndësishëm përpara në udhën drejt bashkimit të krishterëve dhe për Papën e Kirillin ka qenë një gëzim me të vërtetë i madh: “Me Kirillin ka qenë një bisedë vëllazërore, me pika të qarta, që na shqetësojnë të dyve... Unë u ndjeva para një vëllai e edhe ai më tha të njëjtën gjë. Dy ipeshkvij që flasin mbi situatën e Kishave të tyre, mbi situatën e botës, të luftërave... të cilat tashmë rrezikojnë të mos jenë më aq të pjesëshme, por të përfshijnë gjithçka e të gjithë...” kanë qenë fjalët e Papa Françeskut për mediat. Deklarata e përbashkët e firmosur nga dy autoritetet e larta kishtarë, në thelb është një deklaratë baritore, përfshirë këtu edhe pjesët ku flitet për shekullarizimin e për manipulimin biogjenetik. Teksti i plotë i

Deklaratës, që përmbledhet në tridhjetë pika, është gjithpërfshirës duke hedhur vështrimin nga gjendja që përjeton familja sot deri tek rrënjët e krishtera të Evropës, nga ruajtja e mjedisit e deri tek sfidat që i dalin përpara për zgjidhje njerëzimit të sotëm...

“Duke u takuar larg kundërshtive të lashta të ‘Botës së Vjetër’, ndjejmë me forcë të veçantë nevojën e një udhe e pune të përbashkët ndërmjet katolikëve dhe ortodoksëve, të thirrur me ëmbëlsi e respekt, për t’i dhënë llogari botës për shpresën, që është në ne” (khr 1Pt 3,15); me nëvizimin sipas

fjalëve të Pjetrit, në mënyrë të drejtpërdrejtë shprehet nevoja e një optike mbi realitetin, më të kthjellët, më në thellësi dhe më me urti...

Deklarata është edhe një përgjigje e përbashkët para sfidave të botës bashkëkohore; një thirrje për t’i dhënë fund persekutimit të të krishterëve dhe luftërave në Siri, Irak e vende tjera të botës, duke shprehur çiltërsisht vlerën e dialogut ndërfetar si element i domosdoshëm për rivendosjen e mirëkuptimit dhe të paqes ndërmjet besimeve; për të theksuar se liria fetare është gjithnjë e më shumë e kërcënuar e këndeje

ajo duhet mbrojtur ngado. Po ashtu, deklarata, është një thirrje për të nënvizuar solidaritetin me të varfrit dhe emigrantët; për të folur mbi vlerën e familjes, vlerën e jetës... për t’i thënë jo eutanazisë, për t’i thënë jo prozelitizmit e uniatizmit dhe për të kërkuar paqen ngado, nga Ukraina në Siri, nga Iraku deri në viset tjera të Lindjes së Mesme e të Afrikës dhe për të shprehur konideratën në aspektin se jemi të gjithë vëllezër e kurrë nuk duhet të ndjehemi si konkurrentë...

Të bashkuar përballë sfidave të botës

Teksti plotë i Deklaratës së përbashkët firmosur në Havanë nga Papa Françesku e Patriarku Kirill.

“Hiri i Zotit Jezu Krisht, dashuria e Hyjit Atë dhe bashkimi me Shpirtin Shenjt qofshin me ju të gjithë” (2 Kor 13,13)

1. Për vullnet të Hyjit Atë, nga i cili vjen çdo dhuratë, në emër të Zotit tonë Jezu Krishtit e me ndihmën e Shpirtit Shenjt Ngushëllues, ne, Papa Françesku e Kirilli, Patrik i Moskës dhe i gjithë Rusisë, u takuam sot, në Havanë. Falënderojmë Hyjin, lumnuar në Trininë Shenjte, për këtë takim, i pari në histori.

Me gëzim u rigjetëm si vëllezër në fenë e krishterë, që takohen për të “folur gojarisht” (2 Gjn 12) si i flet zemra-zemrës e për të diskutuar për marrëdhëniet ndërmjet Kishave, për problemet themelore të besimtarëve tanë e perspektivat e zhvillimit të qytetërimit njerëzor.

2. Takimi ynë vëllazëror u bë në Kubë, në udhëkryq ndërmjet Veriut e Jugut, Lindjes e Perëndimit. Nga ky ishull, simbol i shpresave të “Botës së Re” e ngjarjeve dramatike të historisë së shekullit XX, ia drejtojmë fjalën tonë të gjithë popujve të Amerikës Latine dhe të Kontinenteve të tjera.

Gëzohemi që feja e krishterë po rritet e po fiton gjallëri të re. Potenciali i fuqishëm fetar i Amerikës Latine, tradita e saj shekullore kristiane, realizuar

përmes përvojës personale të mijëra njerëzve, janë garanci e një ardhmërie të madhe për këtë zonë.

3. Takohemi larg kundërshtive të lashta të “Botës së vjetër”: e ndjejmë me forcë të veçantë nevojën e një pune të përbashkët ndërmjet katolikëve e ortodoksëve, të thirrur, me ëmbëlsi e respekt, për t’i dhënë llogari botës për shpresën, që është në ne (cfr 1 Pt 3,15).

4. Ta falënderojmë Zotin për dhuratat, që morëm nga ardhja në botë e Birrit të Tij. Ta ndajmë Traditën e përbashkët shpirtërore të mijëvjeçarit të parë të krishterimit. Dëshmitarë të kësaj tradite janë Nëna e Shenjtnueshme e Zotit, Virgjëra Mari dhe Shenjtorët, që i nderojmë. Ndërmjet tyre, një mori martirësh, që e dëshmuar besnikërinë e tyre ndaj Krishtit e u bënë farë e të krishterëve.

5. Pavarësisht nga kjo traditë e përbashkët e shekujve të parë, katolikëve e ortodoksëve, gati prej një mijë vjetësh, u mungoi bashkimi në Eukaristi. U ndamë nga plagët, që hapën konfliktet e së kaluarës së largët e të afërme, nga mosmarrëveshjet e trashëguara nga të parët tanë, në kuptimin e në ushtrimin e besimit tonë në Zotin, një i vetëm në Tri Vetje – Ati, Biri e Shpirti Shenjt. E dënojmë humbjen e unitetit, pasojë e ligështisë njerëzore dhe

e mëkatit, që ndodhi megjithë Lutjen meshtarake të Krishtit Shëlbues: “Që të gjithë të jenë një gjë e vetme. Si ti, o Atë je në mua e unë në ty, ashtu edhe ata të jenë në ne një gjë e vetme” (Gjn 17,21).

6. Të vetëdijshëm për vazhdimësinë e pengesave të panumërta, urojmë që takimi ynë të ndihmojë për rivendosjen e këtij uniteti të dëshiruar nga Zoti, për të cilin u lut Krishti. Urojmë që takimi ynë t’i frymëzojë të krishterët e mbarë botës t’i luten përsëri Zotit me gjithë zemër për bashkimin e plotë të të gjithë dishepujve të Tij. Në një botë, që pret nga ne jo vetëm fjalë, por gjeje konkrete, ky takim qoftë shenjë shprese për të gjithë njerëzit vullnetmirë!

7. Të vendosur për të bërë gjithçka është e nevojshme për t’i kapërcyer divergjencat historike që trashëguam, duam t’i bashkojmë përpjekjet tona për ta dëshmuar Ungjillin e Krishtit dhe trashëgiminë e përbashkët të Kishës së mijëvjeçarit të parë, duke iu përgjigjur së bashku sfidave të botës bashkëkohore. Ortodoksë e katolikë duhet të mësohen të japin dëshmi të njëzëshme për të vërtetën, në fushat ku kjo është e mundur dhe e nevojshme. Qytetërimi njerëzor ka hyrë në një periudhë ndryshimesh epokale. Ndërgjegjja jonë

e krishterë dhe përgjegjësia baritore nuk na lejojnë të rrimë duarkryq përballë sfidave, që kërkojnë përgjigje të përbashkët.

8. Shikimi ynë drejtohet, në radhë të parë, drejt zonave të botës, ku të krishterët janë viktimë të persekutimeve. Në shumë vende të Lindjes së Mesme e të Veriut të Afrikës, vëllezërit e motrat tona në Krishtin shfarosen me familje, fshatra e qytete të tëra. Kishat e tyre rrënohen e plaçkiten barbarisht, objektet e tyre të shenjta dhunohen, monumentet kthehen në gërmadhe. Në Siri, Irak e në vendet tjera të Lindjes së Mesme, vërejmë me dhimbje ikjen masive të të krishterëve nga tokat, ku nisi të përhapet feja jonë e ku ata jetuan që nga kohët e apostujve, njëherësh me bashkësitë e tjera fetare.

9. I kërkojmë bashkësisë ndërkombëtare të veprojë urgjentisht për të parandaluar dëbimet e reja të të krishterëve të Lindjes së Mesme. Duke ngritur zërin në mbrojtje të të krishterëve të persekutuar, dëshirojmë të shprehim dhembshurinë tonë për vuajtjet e pësura nga besimtarët e traditave të tjera fetare, edhe ata viktimë të luftës civile, të kaosit terrorist.

10. Në Siri e në Irak dhuna ka shkaktuar tashmë mijëra viktimë, duke lënë miliona njerëz pa strehë e pa kurrfarë pasjeje. E nxisim bashkësinë ndërkombëtare të bashkohet për t'i dhënë fund dhunës e terrorizmit dhe njëkohësisht, për të kontribuar përmes dialogut në rivendosjen e paqes civile. Është themelore të sigurohen ndihmat humanitare në shkallë të gjerë për popullsitë e martirizuara si dhe për refugjatët e shumtë në viset fqinje.

U kërkojmë të gjithë atyre që mund të ndikojnë mbi fatin e njerëzve të rrëmbyer, ndërmjet të cilëve, Metropolitët e Halebit, Pali e Gjoni Ibrahim, të rrëmbyer në muajin prill 2013, të bëjnë ç'është e nevojshme për lirinë e tyre të shpejtë.

11. I lartojmë lutjet tona Krishtit, Shëlbuesit të Botës, për rivendosjen e paqes në Lindjen e Mesme, si "fryt i drejtësisë" (cfr Is 32,17), për fuqizimin e bashkëjetesës vëllazërore ndërmjet popullsive të ndryshme, Kishave e feve të pranishme, për rikthimin e refugjatëve në shtëpitë e tyre, për shërimin e të plagosurve e pushimin në paqe të shpirttrave të njerëzve të pafajshëm, të vrarë.

U drejtojmë një thirrje të flaktë të gjitha palëve, që mund të kenë gisht në konflikte, të tregojnë

vullnet të mirë e të ulen në tryezën e bisedimeve. Njëkohësisht është e nevojshme që bashkësia ndërkombëtare të bëjë çdo përpjekje të mundshme për t'i dhënë fund terrorizmit me ndihmën e veprimtarive të përbashkëta, të bashkërenditura e të koordinuara. U bëjmë thirrje të gjitha vendeve, që marrin pjesë në luftën kundër terrorizmit, të veprojnë me përgjegjësi e maturi. I nxisim të gjithë të krishterët dhe të gjithë besimtarët në Zotin, ta lusin me gjithë shpirt Zotin Krijues të botës, që ta mbrojë krijesën e tij nga shkatërrimi e të mos lejojë një luftë të re botërore. Që paqja të jetë e qëndrueshme dhe e besueshme, duhen bërë përpjekje për rizbulimin e vlerave të përbashkëta, që na bashkojnë, të bazuara mbi Ungjillin e Zotit tonë Jezu Krishtit.

12. Përkulemi para martirizimit të atyre, që me çmimin e jetës, e dëshmojnë të vërtetën e Ungjillit, duke pranuar më mirë vdekjen, sesa mohimin e Krishtit. Besojmë se këta martirë të kohës sonë, që u përkasin Kishave të ndryshme, por që bëhen një përmes vuajtjes së përbashkët, janë peng i bashkimit të të krishterëve. E pikërisht juve, që vuani për Krishtin, ju drejtohet fjala e Apostullit: "Gëzohuni, në atë masë që merrni pjesë në mundimet e Krishtit, gëzohuni, që edhe në zbulesën e lumnisë së tij, të mund të gëzoni e të galdoni" (1 Pt 4, 12-13).

13. Në këtë epokë të shqetë, dialogu ndërfeetar është i domosdoshëm. Ndryshimet në kuptimin e të vërtetave fetare, nuk duhet t'i pengojnë njerëzit me fe të ndryshme të jetojnë në paqe e harmoni. Në rrethanat aktuale, liderët fetarë kanë përgjegjësi të posaçme në edukimin e besimtarëve të vet me frymën e respektit për bindjet e atyre, që u përkasin traditave të ndryshme fetare. Janë absolutisht të papranueshme përpjekjet për t'i përligur veprimet kriminale me parulla fetare. Asnjë krim nuk mund të kryhet në emër të Zotit, "sepse Zoti nuk është Perëndi i çrregullimit, por i paqes" (1 Kor 14,33).

14. Duke pohuar vlerën e lartë të lirisë fetare, e falënderojmë Zotin për përtëritjen e paparë të fesë së krishterë, që vërehet sot në Rusi e në shumë vende të Evropës lindore, ku regjimet ateiste sunduan për dhjetra vjet. Sot zinxhirët e ateizmit militant u copëtuan e, në shumë vende, të krishterët mund ta praktikojnë tashmë lirisht fenë e tyre. Në një çerek shekulli, u ngritën dhjetra mijëra Kisha të reja, u hapën qindra manastire e shkolla teologjike. Bashkësitë e

krishtera çojnë përpara veprimtari të shumta bamirëse e shoqërore, duke u dhënë ndihma nga më të ndryshmet nevojtarëve. Ortodoksë e katolikë shpesh herë punojnë krah për krah. Ata vërtetojnë ekzistencën e bazave të përbashkëta shpirtërore të bashkëjetesës njerëzore, duke dëshmuar vlerat e Ungjillit.

15. Njëkohësisht shqetësohemi për situatën në shumë vende, në të cilat të krishterët ndeshen gjithnjë më shumë me kufizimin e lirisë fetare, të së drejtës për t'i dëshmuar bindjet e tyre dhe të mundësisë për të jetuar në përkim me to. Posaçërisht vërejmë se shndërrimi i disa vendeve në shoqëri të shekullarizuara, për të cilat Zoti dhe të vërtetat e Tij janë të huaja, përbëjnë një kërcënim të rrezikshëm për lirinë fetare. Është për ne burim shqetësimi, kufizimi i sotëm i të drejtave të të krishterëve, për të mos folur këtu për diskriminimin e tyre, kur disa forca politike, të udhëhequra nga ideologjia e shekullarizimit, shpesh herë agresiv, kërkojnë t'i mbyllin në skutat e jetës publike.

16. Procesi i integritetit evropian, i nisur pas shekujve të konflikteve të përgjakshme, u prit nga shumëkush me shpresë, si garanci për paqen e sigurinë. Gjithsesi, ftojme për vigjilencë kundër integritetit, që nuk respekton identitetet fetare. Duke e pranuar kontributin, që i japin fetë e tjera qytetërimit tonë, jemi të bindur se Evropa duhet të vijojë t'u qëndrojë besnike rrënjëve të veta të krishtera. U kërkojmë të krishterëve të Evropës lindore e perëndimore të bashkohen për ta dëshmuar së bashku Krishtin e Ungjillin, në mënyrë që Evropa ta ruajë shpirtin e saj, të formuar prej dymijë vjetësh nga tradita e krishterë.

17. Sytë tanë drejtohen kah njerëzit, që kalojnë çaste vështirësish të mëdha, që jetojnë në kushte nevojash të jashtëzakonshme, që janë krejtësisht të varfër, ndërsa shtohen gjithnjë më shumë pasuritë materiale të njerëzimit. Nuk mund të qëndrojmë indiferentë përballë fatit të miliona emigrantëve dhe refugjatëve, që trokasën në portat e vendeve të pasura. Konsumi i shfrenuar, siç vërehet në disa nga vendet e zhvilluara, po i shtreron gradualisht burimet e Planetit tonë. Pabarazia në rritje në shpërndarjen e pasurive tokësore, e thellon ndjenjën e padrejtësisë përballë sistemit të marrëdhënieve ndërkombëtare, që është vendosur.

- vijon -

Pse dua të pagëzohem?

Katekizëm!!! Një fjalë apo një koncept i cili duket sikur shumëkënd e irriton disi duke krijuar idenë e një shkolle të cilën duhet ta kryesh me patjetër për tu bërë nxënës i kishës dhe bir i Zotit.

Kur i pyet të rriturit e papagëzuar, se si ka mundësi që ende në këtë moshë je pa u pagëzuar dhe pa i marrë sakramentet e Kishës, përgjigja në shumë raste është standard: Kam shkuar, ja interesuar, por... duhej bërë katekizëm më kanë thënë, dhe për këtë arsye kam mbetur tani kështu, sepse nuk ka kohë me u marrë edhe me shkollë tani në këtë moshë e në këto kushte që jam. Justifikim i cili nuk besoj se ka nevojë për koment. Sepse kur njeriu do apo dëshiron një gjë, me siguri do ta gjejë kohën për ta bërë atë gjë.

Këtu poshtë po japim dëshmitë e atyre të cilët, katekizmin e shohin jo si periudhë "torture" në të cilën të imponohet ushtrimi i durimit për të marrë pjesë në disa takime, të cilët "duhen" për tu bërë i krishterë, por

për ta katekizmi ishte koha e domosdoshme për të njohur sadopak Atë për të cilin ja vlen që të sakrifikosh çdo gjë dhe të fillosh njohjen e Tij, njohje e cila vetëm sa fillon me takimin në sakramentet e Pagëzimit, Kungimit dhe Krezmimit dhe që mbaron vetëm me mbarimin e jetës tokësore por që njohjen e plotë ta dhuron vetëm në jetën e pasusun.

Në këtë mënyrë, një grup shumë i madh të rinjsh e të rejash të famullisë tonë, e kanë filluar rrugëtimin e tyre drejt sakramenteve të Fillimit të krishterë duke u përgatitur për Pagëzim, Kungim dhe Krezmim që prej muajit shtator të vitit të kaluar dhe tashmë po bëhen gati për marrjen plot me gëzim të këtyre sakramenteve.

Këtu poshtë po sjellim përgjigjet që disa prej tyre kanë dhënë përballë pyetjes ekzistenciale se pse duan të pagëzohen, motivet që ata i shtypnë të zgjedhin këtë rrugë si dhe çfarë ata preson që të ndryshojë në jetën e tyre pasi të jenë vënë plotësisht në ndjekje të Krishtit, Zotit të tyre.

AVIS: Në momentin e parë kur ju pyetët gjithsecilin prej nesh “Përse doni të pagëzoheni?”, e vetmja përgjigje që më erdh në mendje dhe që fort besoj që më rrodhi natyrshëm qe “Sepse unë besoj”. Por, duke marrë parasysh moshën time, çfarë e pasonte atë përgjigje ishin rreshta plot me “justifikime” mbi përse po e ndërmerreja kaq vonë këtë hap!

Gjatë këtij rrugëtimi, për të cilin ju jam pafundësisht mirënjohëse, kuptova dhe mësova që në fakt jetën e Krishterë e kisha keqkuptuar, madje më saktë, nuk e kisha kuptuar në thelb. Kuptova dhe mësova se në fakt deri më sot nuk kisha jetuar vërtetë, se feja dhe besimi nuk ekzistojnë vetëm në zemër. Kuptova dhe mësova se veprimi i Shpirtit Shenjt i jep te Krishterëve dritë, siguri, paqe e dashuri dhe për të patur mundësinë për t’i siguruar, në këtë jetë dhe në tjetrën, “dera hyrëse” është pikërisht Pagëzimi.

Sot, përgjigja ime ndryshon. Unë dua të pagëzohem sepse Krishti na ka thirrur të bashkohemi me Të përmes pagëzimit. E sipas mësimëve të Tij të bëhemi mishërimi i vullnetit të Atit, të Birit dhe të Shpirtit Shenjt për një jetë plot harmoni dhe mirësi. Sot unë shpreh se dua të pagëzohem për të pastruar shpirtin tim nga çdo mëkat e kështu të mund të jetoj dhe shijoj e lumtur sakramentet e jetës së krishterë.

E vërteta është që vetëm në kaq pak muaj informacion e njohuri mbi Krishtin më kanë sjellë përmirësime në qenien time dhe më kanë bërë të punoj fort mbi defektet e mia për të qenë më e mirë, e më e paqte. Tashmë jam e paduruar me shpirt e çdo qelizë të trupit tim të mund të kem mundësinë të hedh hapin e parë në këtë jetë të re të mrekullueshme në praninë e Zotit.

IGLI: Kur vendosa të hedh hapin e parë drejt Pagëzimit (të jem i singertë, kam vite që e kam vendosur këtë, por nuk di të them përse e vonova kaq shumë), mendoja se i dija arsyet. Ato ishin kryesisht arsye teknike, e qe kishin të bënin me të qenurit anëtar me të drejta të plota i fese në të cilën me mënyrën time (tashmë qartësisht të gabuar) besoj pothuajse prej gjithë jetës sime.

Në fakt, sa më shumë hapa hedh në këtë rrugëtim, aq më shumë e kuptoj që arsyet e

mësipërme, janë pothuaj krejtësisht të pavlera. Pas çdo Meshe, pas çdo seance katekizmi, pas çdo leximi të një pasazhi të Ungjillit, pas çdo dite të shënuar, pas çdo riti të kryer, kuptoj që arsyet e vërteta janë të pafundme, e të pakrahasueshme me ato që mendoja deri pak muaj më parë.

Ato arsye nuk arrijnë të justifikojnë pse vij 3 apo 4 here në javë në Meshë e gjithsesi ndjehem pak fajtor që nuk vij dot çdo ditë; pse ndjehem shpirtërisht më i plotësuar; pse kam shumë më shumë vullnet për të parë të mirën tek çdo gjë që më rrethon e për të shtuar të mirën te çdo gjë që bëj. Nuk arrijnë as të shpjegojnë pikëllimin që më ka zënë që tash, për faktin që pas 5 javësh nuk do kemi më në program takimet ndriçuese të së enjtes.

Ndaj nuk dua të zgjatem shumë me to, por të falënderoj Zotin që pavarësisht arsyeve të gabuara, më drejtoi në rrugën e duhur, e të shpreh gëzimin e pamatshëm që tani jam plotësisht në këtë rrugë, e pas pak javësh do të filloj një jetë të re.

JONA: Përgjigjen e kësaj pyetje po e përmbledh në disa pika: Pse mos ta bëj edhe unë, kur vetë Jezusi u pagëzua? E kam dëshiruar me zemër që në vegjëli. Dua të bëhem fëmijë e adoptuar e Hyjit, motër e Jezusit dhe anëtare e Kishës. Të jem e aftë të kryej vepra që i kanë hije jetës së amshuar që do fitoj. Të strehoj Hyjin në shpirtin tim. Le të jetë Jezusi “mendja” ime për të më udhëhequr në të dyja jetët. Të jem pjesëmarrëse e Eukaristisë për t’u bashkuar me Jezusin e ringjallur që të përtërihem shpirtërisht.

ALMA: Pjesën më të madhe të jetës sime e kalova nën dhunën e një shteti ateist, që çveshi një popull të tërë nga virtytet më të madhërishtme njerëzore, si dashuria për tjetrin, mirëkuptimi, sakrifica, falja, e plot të tjera.

Jetova në një periudhë kur, ndonëse fëmijë, pashë të shkatërrheshin objektet e kultit me një histeri të jashtëzakonshme, e të tërhiqeshin zvarrë e masakroheshin qindra klerikë. Ndonëse besimi nuk u vra, qenia njerëzore ndryshoi për keq, u bë më mizore, më hakmarrëse, më e

padrejtë. Kjo gjë u pasua nga një varfëri totale, si shpirtërore ashtu dhe materiale.

E ndodhur nën pushtetin e trysnive e këtyre ngjarjeve, jam përpjekur të ruaja të pacënuar njeriun brenda meje. Dhe isha e jam e bindur se kjo realizohet vetëm nga besimi në Zotin.

Zgjedhja për tu pagëzuar në fenë katolike ka qenë një dëshirë e hershme që lidhet me gjithçka shpreha me sipër, të cilën munda ta realizoj vetëm tani. Jam e lumtur qe po përqafoj një ëndërr të hershme.

Dhe shtysa me e madhe se gjithë të tjerat është respekti i pakrahasueshëm që ky besim ka për qenien njerëzore, e në veçanti të seksit më të dobët, që janë gratë, të cilat historikisht kanë qenë të diskriminuara në të gjitha drejtimet.

FATMARINA: Gjithmonë e kam ditur që i gjithë ky cikël perfekt i ekzistencës së këtij sistemi ku ne sot jetojmë e ka një krijues. Pavarësisht formës që e kam njohur fenë, asnjëherë nuk ka qenë e panjohur për mua.

U drejtova drejt këtij besimi me shumë pyetje, përgjigjet e të cilave se mendoja kurrë se do të ishin kaq të lehta, dhe për më tepër që kanë qenë gjithmonë brenda meje, por që çelësi i vetëm ka qenë të besoja dhe ta ndjeja duke lënë mënjane logjiken e aritmetikën.

Pse dua të pagëzohem?

Çdo emocion që përjetoj gjatë një meshe ose gjatë një mësimi më tregon që unë duhet të jem pjesë e këtij besimi. Sa më shumë mësoj, sa më shumë lexoj, aq më shumë bindem dhe aq më shumë argumenta gjej për tu pagëzuar.

S’ka gëzim më të madh sesa ta kuptosh se DIKUSH të do ashtu siç je, se ka vdekur për ty, është ringjallur për ty dhe jeton për ty e në ty - nëse ti ia jep atë vend Atij. Ne jemi të lirë në tokë që të marrim njërin nga këto vendime: të jemi me Perëndinë në tokë për të qenë përgjithmonë me Të në qiell, ose e kundërta. Dhurata na u është ofruar falas, është e jona, ta marrim.

Një herë një vajzë më ka uruar: “Uroj të ndizet dhe për ty kjo drite që nuk shuhet kurrë”, dhe në atë moment drita shpresës ishte e para që ndriçoi...

MARIJE: Unë dua të pagëzohem për të qenë plotësisht pjesë e bashkësisë së krishterë dhe fjala e Zotit të bëhet pjesë e pandarë e jetës sime. Nëpërmjet pagëzimit duke shlyer në këtë mënyrë edhe mëkatën origjinal të trashëguar mbi ne që në lindje, synoi që besimi im të forcohet më tej dhe të fitoi forcën për të mos rënë pre e asnjë lloj tundimi nga forca negative.

Sakramenti i pagëzimit na bën bijë të Zotit dhe vëllezër të besimtarëve dhe e tillë dua të jem edhe unë, që dashuria për Zotin dhe të tjerët të mbizotërojë në jetën time.

ENEA: Dua të pagëzohem sepse e gjithë familja dhe fisi im është me besim katolik. Për shkak të problemeve të ndryshme gjatë gjithë kësaj kohe skam mundur me u pagzu dhe tani me e kam këtë mundsi. Dua të pagëzohem sepse kur të shkoj në kishë nuk dua të ndihem më si i huaj, por të ndihem i ftuar në shtëpinë e Zotit tim. Dua të pagëzohem sepse është një gjë të cilën besoj se do më ndihmojë shumë gjatë jetës time, duke ditur se kam një Zot të cilit mund ti drejtohem për çdo gjë, dhe do me japë forcë dhe kurajo për t'ja dalë mbanë. Gjithashtu edhe unë do ndjek të gjitha porosite e tij dhe të bëhem një shërbëtor shembullor i fesë katolike. Nuk dua te ndalem vetëm me Pagëzimin, por dashuria për Zotin me jep dëshirë edhe të krezmohem e të kungohem.

JONIDA: Edhe pse nga një familje me traditë myslimane, që në moshë të vogël më pëlqenin shumë filmat dhe programet që flisnin për Jezusin dhe fenë katolike, me pëlqente tek dëgjoja nga të rriturit të flisnin rreth Biblës dhe historisë së krishterë ashtu sikurse në çdo orë te katekizmit ju dëgjoj me kërsheeri tek flisni rreth kësaj feje.

Eksperiencia ime e parë me kishën ka qenë 11 vite më parë dhe prezenca ime e parë në një Meshë më ka lënë një mbresë shumë të veçantë dhe të paqtë. Ka ndodhur pikërisht 3 vite më parë dhe prej asaj dite fillova të interesohesha akoma më shumë dhe me shpesh rreth fesë katolike deri sa arrita në pikën ku jam tani, të merrja një vendim dhe të pagëzohesha.

Është feja që përshtatet me unin tim përse i përket principeve të saj. Gjithashtu më pëlqejnë ritet, festat dhe gjithçka ka të bëjë me këtë fe.

Martesën, lidhjen e kurorës në kishë e kam parë gjithmonë si diçka shumë hyjnore, shume të magjishme. Lidhja përpara Zotit me njeriun e zemrës për mua do të thotë shumë, ashtu sikurse Pagëzimi i fëmijëve të mirë që në vegjëli. Dua të jem sa më afër Jezusit duke qenë e pranishme në meshat, festat dhe ritet e kësaj feje.

JULIAN: Dua të pagëzohem sepse: në jetën time shpesh herë Zoti ma ka dhënë mundësinë për të qenë pranë tij dhe nuk e kam bërë, edhe pse Ai ishte gjithmonë pranë meje, por mendoj se tashmë ka ardhur koha që unë të pranoj e të përullem përpara tij. (Rrugëtimi filloi kur erdha të pagëzoje vajzën time me emrin Daria, por siç duket mrekullia e këtij emri që përkon me virgjëren Shën Daria vazhdon edhe sot pasi Shën Daria ka qenë ndër të parët persona që kanë konvertuar romakët në Katolikë)

Sepse: Zoti më ka qëndruar pranë sa do që unë nuk i kam kushtuar vëmendjen e duhur apo jam kujtuar për të në kohët që kam patur nevojë, prandaj mendoj që ka ardhur koha që falënderimet e mia t'ia shpreh duke u afruar me të.

Sepse: si çdo qenie njerëzore edhe unë kam mëkatet e mia dhe kam nevojë të rilind për ta jetuar jetën time edhe një herë nga e para, me shpresën se Zoti do të më qëndrojë pranë dhe do ketë mëshirë për mua.

Sepse: dua të mbetem i lumtur edhe në ditët e vështira, sepse jeta një herë vjen dhe trupi im një ditë do të tretet në këtë dhe, por shpirti im duhet të shkojë drejt Krijuesit tim, Atit të Shenjtë.

Sepse: dua të jem një shembull i mirë i fëmijës tim dhe të eci së bashku me familjen time në rrugën e duhur, në rrugën e Zotit.

Sepse: dua që Bibla të jetë udhërrëfyese im dhe të dëshmoj kudo për Jezusin, të Birin e Atit, Krijuesin e gjithësisë.

YIVI: Në momente të veçanta edhe mua më vjen natyrshëm në mendje pyetja: Pse unë dua të pagëzohem?

Përgjigjen edhe vetë nuk e di, por di një gjë absolute që: VETE ZOTI DESHI QE UNE TE PAGEZOHEDHE TE JEM KATOLIK.

Kam lindur në vitin 1967, në një vit shumë të vështirë ku besimi në Zotin u ndalua zyrtarisht. Në vitin 1976 duke folur me gjyshin tim ai më

thotë: o bir, unë jam plak dhe nuk i kam ditët të gjata, kështu për ju nuk ka njeri që të kujdeset (babai me kishte vdekur në vitin 1975), por a e di se ka një ZOT që kujdeset për të gjithë. Unë ngrita supet dhe i thashë se nuk e di. Gjyshi më tha këto mëkate i kemi ne, por i likuidoftë komunizmi që nuk na lejon për tu treguar, dhe adhuruar Zotin. Me pas gjyshi vazhdoi: O bir, duhet të dish që ka një Zot, gjithmonë kërkoji ndihmë edhe Ai do të të ndihmojë. Këtë nuk e kam harruar në të gjithë jetën time dhe gjithmonë Zotin e kam pasur pranë.

Në vitin 1990 (banoja në Rrajcë) u lejua besimi në Zot dhe unë fillova të lexoj Kuranin (Fshati Rrajcë i Librazhdit ka qenë me besim kristian Katolik dhe në vitet e sundimit turk u shndërrua në besimin mysliman), dhe të lutesha në atë besim duke arritur deri sa kam agjëruar deri 30 dite në vit. Duke dëgjuar për besimin Kristian gjithmonë jam lutur: O Zot, me jep besimin më të drejtë për të të adhuruar. Rreth viteve 1996 (banoja në qytetin Librazhd) e në vazhdim fillova të lexoj Biblën, në fillim lexova Dhiatën e Re e pastaj Dhiatën e Vjetër. Zoti gjithmonë më «shfaqej» duke më forcuar besimin Kristian dhe në këto momente nuk bëja lutje myslimane por Kristiane Ati ynë.... Gjatë kësaj periudhe të gjitha rrugët për tu lutur në besimin mysliman mbylleshin dhe më hapej besimi Kristian deri sa arriti që unë të ndihesha i Krishterë, dhe futesha në Kisha që gjendeshin në rrugët që bëja jashtë Librazhdit.

Në vitin 2001 kam ardhur në Tiranë me banim dhe për të gjetur e për t'u lutur në Kishë ishte më e lehtë. Duke marrë pjesë në Meshën e ditës se djelë (në fillim jo çdo herë) ose duke u lutur edhe ditët e tjera (në ditë të veçanta) në Kishën e Shën Palit për një periudhë që nga viti 2008 ndihesha i Krishterë Katolik (pagëzimi i dëshirës). Por nuk mund të rrihet më kështu, duhet të formalizohet kjo ku unë duhet të Pagëzohem: "Në Emër të Atit të Birit dhe Shpirtit të Shenjtë".

Këto paragrafë janë jeta ime me plot vuajtje, por, ku ishte Zoti kur unë vuaja?

Ai ishte bashkë më mua në vuajtje, në Kryqin e Tij dhe në kryqin tim. Ja pse jam dhe dua të jem KATOLIK.

INVA: Pse dua të pagëzohem? Krijuesi i gjithçkaje është Ai. Dua që me anë të pagëzimit të jem më afër me Të. Me këtë Pagëzim të shenjtë dua të jem ajo që gjithmonë kam ëndërruar të jem, bija e Zotit tim, Zotit tonë. Qetësinë, dashurinë dhe ndjenjën më të pastër në botë e gjej këtu. Nuk i gjykoj besimet e tjera, por këtu kam gjetur të Vërtetën e jetës sime sepse zgjedhjen e kam bërë me mendje, me zemër dhe me bindje të plotë. Kjo sepse kam kuptuar që nuk ka dashuri më të madhe sesa dashuria e Jezu Krishtit për njeriun, pasi ishte Ai që dha jetën e tij për ne, për të na shpëtuar nga mëkati ynë. Prandaj dhe unë kam zgjedhur se duke marrë Pagëzimin e Shenjtë, të jem më afër Tij, ti bindem Atij për gjithçka dhe ta falënderoj për çdo të mirë që më ka dhuruar në jetë.

Bashkudhëtar shtegtimi për vitin e mëshirës 2015-16

vijon nga numri i kaluar

Prandaj shëlbimi që vjen prej Hyjit është krejt ndryshe nga zgjidhja që ofron zbatimi i ligjit. Siç shprehet Papa Françesku: 'Hyji nuk e mohon drejtësinë. Përkundrazi, Ai e mbështjell dhe e tejkalon atë me një ngjarje edhe më madhore ku ne e përfetojmë dashurinë si themel të drejtësisë së vërtetë. Duhet t'i vëmë mend seriozisht fjalëve të Shën Palit nëse duam të shmanzim gabimin për të cilin ai i qorton Judejtë e kohës së tij: 'Sepse, duke mos e pranuar drejtësinë që vjen prej Hyjit e duke kërkuar të vendosin të vetën, nuk iu bindën drejtësisë së Hyjit. Sepse Krishti është fundi i Ligjit për shenjtërimin e secilit që beson.' (Rom 10:3-4). Drejtësia e Hyjit është mëshira që Ai i jep kujtdo si hir që buron nga vdekja dhe ngjallja e Jezu Krishtit. Kështu që Kryqi i Krishtit është gjykimi i Hyjit mbi ne të gjithë dhe botën mbarë, sepse përmes tij ai na ofron sigurinë e dashurisë dhe jetës së re' (MV21).

REFLEKTIM

Në këtë hap të shtegtimin tonë ne përpqemi të ripërtërijmë marrëdhënien tonë me Jezusin. Nuk mjafton që vetëm të mësojmë për të, vetëm të njohim fjalët dhe veprat e tij. Secili prej nesh është i ftuar në një marrëdhënie jetësore me të. Kjo marrëdhënie është bazë e jetëgjatësisë së shpresës dhe gëzimit tonë. Në këtë udhëtim, atëherë, ne rigjallërojmë në jetën e përditshme gjithçka që e forcon këtë marrëdhënie me Zotin tonë të shtrenjtë: duke folur me të në lutje, duke u përpjekur të veprojmë siç do të donte ai, duke e kërkuar në vetmi dhe vështirësi. Kjo është pjesë thelbësore e shtegtimin tonë.

Teksa kalojmë Derën e Mëshirës, le të kalojmë ca kohë duke e vështuar me ngulm në fytyrë, në sy. Le të shohim aty dashurinë që ai ka për secilin prej nesh. Përpquni t'ua shpjegoni këtë atyre që po shoqëroni. Ai është Zoti ynë i vërtetë. Ne mund t'i zëmë besë. Ne mund ta ndjejmë ngrohtësinë e mikpritjes së tij, përqafimin e tij. Ne mund t'i lëshojmë mbi të hallet që na mendojnë, mëkatet tona, dështimet tona. Ai ka ardhur për të na liruar prej tyre që të mund të jetojmë në paqe e t'i shpallim shumëkujt mëshirën e tij.

LUTJE

'Ejani tek unë të gjithë ju që jeni të lodhur prej barrës së rëndë e unë do t'ju çlodh. Merrni mbi vete zgjedhën time e pranoni t'ju mësoj unë që jam zemërbutë e i përvuajtur. Kështu do të gjeni pushim për shpirtat tuaj, sepse, vërtet, zgjedha ime është e ëmbël e barra ime e lehtë.' (Mateu 11:28-30)

KAPITULLI 3

SHPIRTI SHENJT DHE PAGËZIMI PËRMBLEDHJE

*'Besoj në Shpirtin Shenjt,
që është Zot dhe jetëbërës,
që rrjedh prej Atit dhe prej Birit
dhe së bashku me Atin dhe me Birin
adhurohet dhe lavdërohet.'*

Imazhi i Shpirtit Shenjt, pezull, 'zhjatur në mendime', mes Atit dhe Birit, shpreh fuqinë e Hyjit që vërshon së pari në aktin e krijimit dhe më pas në vdekjen shpëtimtare dhe ngjalljen e Jezusit, të po asaj Fjale të Amshuar përmes së cilës u krijua gjithçka!

Ne mund ta kundrojmë mëshirën e Hyjit edhe në larminë e krijimit: në rreshjet që i japin fund thatësisë; në qetësinë pas stuhi; në gjallërimin e jetës pas plogështisë dimërore; madje edhe në zjarret që rrafshojnë pyjet e moçëm dhe sjellin në jetë pyje të rinj.

Ne mund ta vërejmë mëshirën e Hyjit në veprimet e thjeshta të të tjerëve: në pranimin bujar të orvatjeve tona dështake, ngushëllimin që marrim në dobësi, kurajon që na japin për t'u përpjekur përsëri, faljen që na ofrohet bujarisht, fjalët qetësuese që na nxjerrin nga batakut dhe shpërimin. Këto çaste mëshire na rimëkëmbin. Gjatë tyre ne prekemi nga prania e fshehtë e Shpirtit Shenjt.

Por mëkati e ka shpërfytyruar krijimin. Me mëshirën e Hyjit, përmes Shpirtit Shenjt, ai është rikrijuar në Krishtin që i merr mbi vete mëkatet e botës dhe i shlyen.

Duke qenë një me Krishtin, ne jemi të thirrur të jemi bashkëpunëtorë në veprën e rikrijimit nëpërmjet fuqisë së Shpirtit Shenjt që dhurohet rishtas në jetën e hirit. Me anë të pagëzimit ne 'trupëzohemi' në Krishtin, bëhemi pjesë e Trupit të Tij, Kishës, dhe duhet të përpqemi që jeta jonë t'i përngjasojë së Tijës. Kjo mundësohet vetëm nga ndikimi i Shpirtit Shenjt. Papa Françesku ka thënë: 'Bota ka nevojë për njerëz jo të mbyllur në vetvete, por të mbushur me Shpirtin Shenjt. Kur i vidhemi Shpirtit Shenjt, nuk humbasim thjesht lirinë; mëkatojmë. Njeriu i vidhet Shpirtit Shenjt në shumë mënyra: kur jepet pas interesave vetjake; kur tregohet legalist – siç bënin doktorët e ligjit që Jezusi i quajti shtiracakë; kur nuk zbaton mësimet e Jezusit;

kur nuk e jeton jetën e krishterë në shërbim të të tjerëve por të vetvetes; e në shumë mënyra të tjera. Bota ka nevojë për kurajo, shpresë, fe dhe qëndrueshmëri të ndjekësve të Krishtit. Botës i nevojiten frytet, dhuratat e Shpirtit Shenjt që përmend Shën Pali: "dashuria, gëzimi, paqja, durimi, ëmbëlsia, mirësia, besnikëria, butësia, vetëkontrolli" (Galatasve 5:22) (E Diela e Rrëshajave 2015)

REFLEKTIM

Një hap i rëndësishëm i shtegtimin është gjallërimi brenda nesh i hirit të pagëzimit, i ndikimit të Shpirtit Shenjt. Me anë të pagëzimit jemi bashkuar me Krishtin. Kjo është thelbësore për jetën e përditshme. Sillni ndërmend vendin e pagëzimit; kujtoni prindërit që ju vunë emrin. Mendoni për rëndësinë e emrit, si shenjë e jetës në Krishtin. Bisedoni me familjen për emrin e pagëzimit dhe krezmimit i cili na dhuron një pajtor që na shoqëron në shtegtimin e kësaj jete. Mendoni edhe si po e mbani gjallë brenda vetes jetën e hirit me frekuentimin e sakramenteve të Kishës, çelësa të rëndësishëm hiri që Ati na ofron.

Ndërsa i afrohem Derës së Mëshirës, le të dëgjojmë vëmendshëm zërin e ndërgjegjes, atë ngacim të Shpirtit Shenjt, mbi çka duhet kryer e çka duhet shmangur. Na ndriçoftë Shpirti Shenjt për të pikasur mëkatet me të cilin jemi mësuar aq shumë sa na duket pjesë e natyrshme e jetës sonë. Me ndihmën e Shpirtit Shenjt ne mund t'i shkarkojmë këto pesha e andralla tek Froni i Mëshirës Hyjnore.

LUTJE

*Eja Shpirti Shenjt,
mbushi zemrat e besimtarëve të tu
dhe ndiz në ta zjarrin e dashurisë sate.
Dërgoje Shpirtin tënd e ata do të krijohen
dhe ti do ta përtërish fagen e dheut.
O Hyj, ti që i mësove zemrat e besimtarëve me
dritën e Shpirtit Shenjt,
bëj që po nga ky Shpirt
të bëhemi vërtet të urtë
dhe gjithnjë të galdojmë në ngushëllimin e Tij.*

I botuar me lejen e **Kardinalit Vincent Nichols**
dhe shtëpisë botuese **Alive Publishing**
I përkthyer nga **Anila Korbi**

- vijon -

Isha në burg dhe erdhët me më pa

Krishtlindje ndryshe...apo e vërteta

Nga Mariglena NIKAJ

Detajet e vogla përbëjnë dashuritë e mëdha. Ashtu si çdo vit tjetër, si grup të rinjsh që jemi, u përpoqëm të bëjmë diçka ndryshe në këto Krishtlindje. E ku ka më mirë se t'i zbukurosh ditën dikujt e njëkohësisht të zbukurosh edhe ditën tënde. Mendoj se shumica e njerëzve nuk e kuptojnë se çfarë dashuria është. Çdokush mund t'i blejë dikujt lule, ëmbëlsira, veshje të shtrenjta, parfume apo celulare të markave të fundit. Por aty brenda nuk ka dashuri. Dashuria e vërtetë tregohet me anë të gjesteve të vogla që bëjmë çdo ditë, duke treguar përkujdesje dhe që mendojmë për to. Duke lënë ndonjëherë edhe gjëra të rëndësishme pa bërë, vetëm për të realizuar lumturinë e të tjerëve. Dashuria është të japësh pa prituri gjë në shkëmbim. E ashtu u nisa edhe unë, të jepja pak nga vetja e nga koha ime pa e ditur se ajo çka do më kthehej mbrapsht do ishte shumë herë më e madhe se ajo që unë do beja. Pa e ditur se do e ndjeja zemrën teksa do më «rëndonte» nga lumturia.

Atë ditë u zgjuam herët pasi kishim një copë rrugë për të bërë deri në burgun e Fushë Krujës. Nuk ishte eksperiencia e parë për mua të futesha brenda botës së errët të burgut por që është gjithmonë emocion si në herën e parë. Në vend të mikpritjes, si gjithmonë na priti një kontroll i rreptë, ashtu siç ndodh me çdo kënd që kalon atë prag. Me durim e kaluam atë pjesë sepse me thënë të drejtën mezi po prisnim të shfaqnim atë për të cilën kishim javë të tëra që përgatiteshim, në mënyrë që ta tregonim sa më denjësisht historinë e lindjes së Krishtit. Shpesh herë njerëzit e burgut paragjykojnë për veprat për të cilat ndodhen aty ku janë. Fatkeqësisht janë të përgjashtuar nga një pjesë e madhe e shoqërisë, për arsye se përbëjnë rrezik për botën jashtë hekurave. Ne kishim fatin e mirë që udhërrëfyesi jonë dom Marjani, na kishte folur shumë për këta njerëz. Na kishte folur me një dashuri e një dhembshuri me të cilën na bëri ti shohim këto njerëz jo si kriminele, ashtu siç rëndom quhen apo paragjykojnë prej njerëzve nga jashtë historisë së tyre, por si njerëz të dhembshur e të përvuajtur, të cilët të penduar po kryenin ditët e tyre të dënimit. Sigurisht që përpara dramës Monsinjor Gjergji me dom Marjanin do të reali-

zonin Meshën Shenjte. U futëm në kishën e improvizuar e po prisnim që pjesëmarrësit e Meshës të vinin brenda. Një vale lumturie më përshkoi trupin kur brenda pak minutave pashë të gjithë stolat e mbushur e ndokush kishte mbetur edhe në këmbë. Ishte ndjesi shumë e bukur të shihje se pavarësisht se çfarë ju kishte ndodhur, ato e ruanin me fanatizëm besimin në Zot, e këtë e tregonte më së miri pjesëmarrja në Meshën Shenjte. Mbas Meshës menjëherë filluam me shfaqjen e dramës, shikoja sytë e tyre kureshtarë teksa na shihnin që visheshim me rrobat e dramës. Kushedi çkishin në mendje! Ndoshta në fytyrën tonë shikonin fëmijët e tyre, ose nipat dhe mbesat apo njerëzit e tyre të zemrës...! Na ndoqën me vëmendje e qetësi deri në mbarimin e dramës, ndoshta ju pëlqente, ose ndoshta me shenjë respekti. Ndonjëherë përhumbesha në mendime duke i parë sepse me bënte përshtypje qetësia e tyre. Ato që për arsye të ndryshme kishin bërë vepra të këqija, tashmë rrinin aq të qetë e me urtësi ndiqnin vazhdimësinë e dramës. Më bëri përshtypje që në fund të asaj çka ne kishim përgatitur, një djale i ri i ulur diku nga fundi tha: «më e rëndësishmja është që ju sot na sollët gëzim!»

Mbas kësaj fjalie normalisht duhet të kisha menduar që e arritëm qëllimin, por në të vërtetë aty fillova të kuptoj vuajtjen e këtyre njerëzve që diçka kaq modeste ju solli gëzimin

që ndoshta prej ditësh nuk e kishin ndjerë... Shfaqjen e radhës e realizuam në burgun e grave. Ndonëse ndihej e njëjta dhimbje, aty ishte një atmosferë tjetër. Atë ditë për gratë e burgut ishte dita e takimit me fëmijët e tyre. U ndeshëm me fytyra të përplotura, dikush nga gëzimi e dikush nga hidhërimi që nuk i takonte dot fëmijët e vet. Atë ditë tek gratë e kthyem në një ditë të vërtetë feste ku kënduam e kërcyem për orë të tëra. Ato orë gazi e hareje ato na thanë që nuk do i konsideronin dot si ditë burgu por si ditë e zakonshme njerëzish normale. Edhe aty, për herë të dytë, na u mbush zemra me dashuri!

Ajo që kuptova nga kjo eksperiencë është që ndonëse ato ndodhen mbrapa hekurave e ne jashtë tyre, janë njerëz të zakonshëm ashtu sikurse ne, të cilët për arsye të ndryshme, të detyruar nga rrethanat, kanë kryer vepra për të cilat sot nuk janë krenarë! Është e lehtë të gjykojmë dikë, duke i parë gjërat nga jashtë, pa qenë në brendësi të tyre, por unë besoj se secili prej nesh do gabonte nëse rrethanat do e detyronin. Vetë Jezusi ka thënë «të hedhë gurin i pari, ai që është pa mëkat». E askush nuk hodhi asnjë gur kundrejt femrës mëkatare, sepse të gjithë gabojmë në jetë, por e rëndësishme është të pendohemi e të mundohemi të ecim sa më afër rrugës së Zotit duke qenë njerëz të pastër në zemër. Me dashuri ti pranojmë të tjerët ashtu sikurse vetë Zoti na ka pranuar ne!

Takimi i Familjes së Shenjtë

Nga Ilda KOLA

Familja e Shenjtë është shtylla kryesore e fesë katolike në gjithë botën, këtu duke përfshirë dhe vendin tonë Shqipërinë. Familja e Shenjtë për besimtarët e krishterë është konsideruar gjithnjë si një shembull shumë i mirë për tu ndjekur. Familje e cila konsiston në harmoninë, dashurinë dhe mbi të gjitha në besimin në njeri tjetrin dhe në të Tejlartin Hyjin e madhërueshëm.

Festa e familjes duke marrë shkak nga familja e shenjtë është bërë tanimë një traditë e famullisë Shën Gjon Pali II, këtu në Bathore.

Gjithnjë kjo feste festohet te dielën. Çdo vit kjo festë festohet e organizuar ndryshe nga ana e Motrave Domenikane dhe prestarëve të famullisë të cilët kryejnë shërbimin e tyre. Synimi i gjithë këtij organizimi është që të gjitha familjet e krishtera banuese në zonën që përfshin kisha të bëhen së bashku dhe të kalojnë çaste të bukura në praninë e njëri - tjetrit.

Këtë vit ndryshe nga herët e tjera përveç Meshës së mëngjesit që mbahet gjithnjë në 9:00, u mbajt një Meshë tjetër mbasdite në orën 14:00 në të cilën ishin të thirrur të merrnin pjesë gjithë familjet e krishtera, të cilat me pas do iu bashkoheshin festes së madhe që do zhvillohej pas Meshës. Të gjithë pas Meshës nxituan për tek salla e cila do shpalohej shumë gjëra për familjarët, të cilët tanimë kishin zënë vendet e tyre të dëshiruara pranë familjes dhe pranë miqve të tyre.

E gjithë festa nisi me një përshëndetje të ngrohtë dhe tepër mikpritëse nga ana e famullitarit tonë Pater Andrzej, i cili shtoi dhe më tepër ndjesinë e një feste të mbushur plot dashuri e që Zoti ynë ishte me ne i pranishëm në ato çaste vëllazërie. Ndërkohë u mbajt dhe një shfaqje e cila ishte tepër interesante pasi kishte të ndërthurura më së miri gjëra tepër të rëndësishme në lidhje

me fenë dhe jetën e përditshme dhe mbi të gjitha kishte pjesë zbavitëse që bënin pjesë të shfaqjes dhe familjen, për ta bërë atë më të pranishme dhe për tu treguar që ata janë kryefjala e gjithë asaj feste. Kështu ata u përfshinë duke u zbavitur dhe pse jo duke fituar dhe diçka simbolike tepër interesante si shenjë pjesëmarrjeje dhe fitoreje. Shfaqja solli interpretimin e valleve ku binte më shumë në sy vallet nga pjesa veriore e Shqipërisë. Kjo lidhet dhe me faktin që pjesa më e madhe e të pranishmëve janë me origjinë nga pjesa veriore.

Festa më pas kulmoi me një koktejl, që ndryshe nga vitet e tjera kishte një ndjenjë bashkëveprimi pasi familjet pjesëmarrëse kishin sjellë diçka nga ana e tyre për ta bashkëndarë me të tjerët. Ato çaste ishin tepër të bukura dhe që gëzimi vihej re fare mirë në portretet e njerëzve të cilët konsumonin ushqimet dhe pijet por dhe që kërcenin dhe këndonin, ndërkohë që luheshin këngët në

sfond.

Shërbimet u kryen nga me të rinjtë e famullisë të cilët janë dhe aktivistë gjatë vitit që marrin pjesë në organizime të tjera. Shërbime të cilat i kryejnë me shumë dëshirë dhe janë gjithnjë të gatshëm që të ofrojnë ndihmën e tyre në çdo rast.

E gjitha ajo ishte një eksperience shumë e bukur, e cila shpresojmë se do vazhdojë dhe shumë vite të tjera. Që edhe shumë vite të tjera do vazhdojë të bashkojë së bashku familjen e shenjtë, e cila do të përcjellë po të njëjtën traditë edhe tek brezat e rinj. Konsiderohemi me fat si famulli që organizojmë në mënyrë të përvitshme festën e Familjes së Shenjte. Kjo festë ka edhe si për qëllim që të forcojë marrëdhëniet me kishën, me pjesëtarët e tjerë të kishës si dhe vetë me ZOTIN. Shembull i Familjes së Shenjte të Nazaretit na kujton që të gjithë si bashkësi jemi të thirrur të bëhemi pjesë e familjes universale të HYJIT.

Drejt shtegtimin të Krakovit

Nga Elidon DODAJ

Akoma edhe sot ndjehet aroma shpirtërore e festive e brigjeve të Copacabana-s, ku afro 3.5 milion të rinj nga të katër anët e botës ishin mbledhur me Atin e Shenjtë për të kremtuar Ditën Botërore Rinore të 28-të, nga 23 deri me 28 korrik 2013 në Rio de Janeiro, Brazil, takim që nuk munguan edhe të rinjtë nga Shqipëria. Por, edhe më i madh është entuziazmi për takimin e radhës atë të Krakovit, që përkon edhe me Jubileun e Jashtëzakonshëm të Mëshirës të shpalluar nga Papa Françesku.

Pak historik për Ditën Botërore të Rinisë

Dita Botërore e Rinisë, që shpesh i referohemi akronimin DBR (ose WYD ang., GMG it. etj.), është takimi ndërkombëtar shpirtërorë dhe kulturorë i të rinjve katolikë, i promovuar nga Kisha Katolike me iniciativën e Papës. Këto takime zanafillen e tyre e kanë në vitin 1985 nga dëshira e Shën Gjon Palit II asokohe Papë, i cili, kurrë nuk e konsideroi veten si themeluesi i DBR, madje ai gjithnjë theksoi se "ishin të rinjtë që e krijuan atë". Dëshira e tij ishte të promovonte aspiratat e të rinjve për të patur hapësirat e veta në Kishë dhe në botë, po ashtu për të përgatitur dhe për të mbështetur iniciativën e tyre. Për këtë ai krijoi "Seksionin e të rinjve" në Këshillin Papnor për Laikët, e cila tashmë koordinon edhe DBR.

Dita Botërore e të Rinjve kremtohen në dy mënyra: Ajo ndërkombëtare, që kremtohet çdo dy ose tre vjet, në një qytet të veçantë në botë zgjedhur me kohë nga Papa, me praninë e një numër të madh të pjesëmarrësve nga e gjithë bota për pesë ditë me radhë. Takimi i fundit ndërkombëtar dhe i pari i kryesuar nga Papa Françesku, u zhvillua në Rio de Janeiro, Brazil. Ndërkohë takimi i ardhshëm që përkon edhe me Jubileun e Jashtëzakonshëm të Mëshirës do të jetë ai i Krakovit 26-31 korrik 2016; Mënyra e dytë është ajo në nivel Dioqezan, zakonisht kremtohet të Dielen e Larit. Në Shqipëri, takimi organizohet me iniciativën e Komisionit Baritor

Rinor Kombëtar ose Dioqezan. Të shtunën me 19 Mars 2016 para të Dieles së Larit, pikërisht në Dioqezën tonë Tiranë-Durrës do të mbahet në Katedralen e Shën Palit në Tiranë Dita Rinore Dioqezane.

Si janë të organizuar ditët e DBR në Krakov?

Pesë ditë intensive i presin të rinjtë që do t'u bashkohen të rinjve nga mbarë bota. Ditën e mbërritjes (për ata që nuk do të jenë një javë më herët nëpër Dioqezat e Polonisë duke u angazhuar në aktivitete të ndryshme baritore, sociale, kulturore, etj.) në një nga ambjentet më të mëdha të Krakovit do të nis kremtimi i ceremonisë së mbërritjes të të rinjve dhe Mesha e hapjes së DBR-së. Tre ditë të tjera çdo paradite do të jenë Ipeshvinjtë dhe Kardinalët e ndryshëm të mbërritur nga gjithë bota në gjuhë të ndryshme, që do të mbajnë Katekeza në lidhje me temën e vitit: «Lum të mëshirshmit, sepse do të gjejnë mëshirë.» Mt 5,7. Pas drekat do të gjejnë të rinjtë të organizuar në grupe për të vizituar Kishat, Shenjtoret, vendet e ndryshme artistiko-kulturore të Krakovit dhe rrethinave. Në darkë grupe të ndryshme muzikore, artistike, do ta bëjnë qytetin e Krakovit në jetojnë frymën e Krishtit që do të përcjellin zhurmat e të rinjve. Ndërkohë të enjten mbërrin në Krakov vetë Ati i Shenjtë, Papa Françesku, i cili pritet të mbaj një fjalim të shkurtë mirë se ardhje para të rinjve që nga çasti në çast janë duke mbërritur për të kremtuar së bashku Vigjiljen e DBR-së. Gjatë ditëve në vijim Ati i Shenjtë do të zhvilloj takime të ndryshme, traditë e vjetër tashme me rregulltarët dhe seminaristët, do të vizitoj shenjtoren e Mëshirës Hyjnore, qendra baritore, etj. Të premten në të perënduar të diellit rrugët e Krakovës do të shoqërohen nga Udhë e Kryqit e rinisë, bashkë me të rinjtë do të jetë edhe Papa Françesku që do t'i shoqërojë me lutje ndalesat. Në mbrëmje të rinjtë do të festojnë të gjithë së bashku nëpër qytet duke

pritur vigjiljen. Gjatë këtyre ditëve nuk të mungojnë ambjentet e ndryshme për refime, por edhe qendrat mikpritëse për thirrjen. Kjo traditë e mirë dhe bujare nga kongregatat dhe lëvizjet e ndryshme të Kishës për të nxitur të rinjtë për tu njohur me jetën, veprimtaritë, shtrirjen dhe misionet e tyre, etj. E shtuna në mëngjes është dita kur Krakovi do të "braktiset" nga të rinjtë shtegtar. Sepse nga aty do të nis edhe pelegrinazhi (përafërsisht 15km) drejt takimit të miliona të rinjve duke pritur Vigjiljen së bashku me Papën në qiellin e hapur me lutje dhe këngë në praninë e të Shenjtërueshmë sakramend. Ndërkohë që agon dita e fundit e DBR-së miliona të rinjtë do të marrin pjesë në Meshën e Shenjtë që përmbyll këto ditë intensive feje, shprese e dashurie me praninë e Bariut të Kishës dhe Vikarit të Krishtit, Papa Françesku, të rinjtë do t'u drejtohen vendbanimeve të tyre me shumë mesazhe të shpërndara nga Ati i Shenjtë, dhe qindra mira miq e shok të rinjtë të njohur gjatë kësaj ecjeje. Ndërkohë që për vullnetarët e DBR-së, Papa Françesku ka rezervuar një takim të veçantë për t'i falenderuar për punën e pasur e me devotshmëri të bërë prej afro një viti për të organizuar këtë event ndër më të mëdhenjtë në botë, pa praninë e tyre ky organizim do të ishte pothuajse i pamundur. Gjatë ditëve të qëndrimit, por edhe gjatë përgatitjes për në shtegtimin e DBR, papa Françesku ka shenjuar si pajtorët e të rinjve Shën Gjon Pali II, papa që nxiti këtë udhëtim të të rinjve dhe Shën Faustinën.

Edhe nga Dioqeza jonë Tiranë-Durrës nuk do të mungojnë grupe të ndryshme që do t'i bashkohen të rinjve nga mbarë bota në shtegtimin e Mëshirës. Shtegtim që do vijoj shpirtërisht nga takimi Dioqezan, e do të përfundoj me Bekimin që Papa Françesku gjatë Lutjes së Engjëllit të Tenzot do të na jap për t'ua përcjellur të gjithë miqve e shokëve që nuk do të kenë mundësi të jenë pjesë e atij takimi dhe më pas duke u sjellur edhe lajmin e gëzueshëm se ku do të zhvillohet DBR-ja e ardhshme.